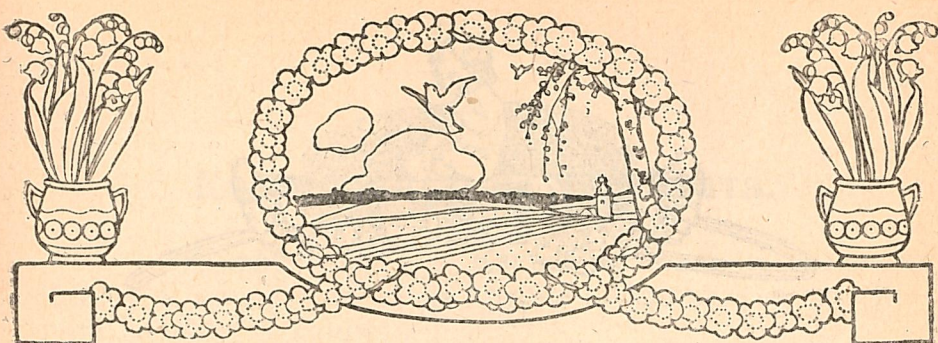

Пролетен ден в село.

Приветливо е разперил крила хубавия пролетен ден над самотното балканско селце.

Сгушено между чукари, то се събужда от дългия зимен сън и радостно се смее.

Тихо появява южняка, нежно гали току-що развилите се ясно-зелени листа на дърветата, които захласнати от пролетната омая тихо си шепнат. . .

Слънцето мило и светло сияе от ясното и високо небе. Лъчите му обилно се лееят надлъж и шир, додето поглед стига. . . Подскачат те като буйни палавци от място на място, хлзгат се по каменните покриви на къщите, огряват широките селски дворове, прибягват през нивята и ливадите и се крият в гората. . .

Бързокрили чучулиги радостно се къпят в небесната синева и сладко чуруликат. Замислени щъркели се обаждат от своите гнезда. Под стрехите и над стрехите закачливи врабци се боричкат. Ластовички като стрели летят над земята. От близки и далечни кошари долита блееене.

Приятен мириз от ранни пролетни цветя и цъвнали сливащи се носи във въздуха. . . Безброй трудолюбиви пчелици жужукат и кацат от цвят на цвят. . . те събират мед и прашец.

Ликува малкото селце и, сякаш, като малко дете, току-що облякло новите си празнични дрехи, се радва, радва. . .

Хубаво, много е хубаво на пролет в село! . .

Трайко Симеонов.